

Les ones pirates que van fer gran Platja d'Aro

Text > **DANI VIVERN**

Als anys seixanta del segle passat, mentre les antenes enormes de Ràdio Liberty enviaven propaganda occidental als països soviètics, les xarxes radiofòniques del país —SER, Emisoras Sindicales, COPE, Radio Nacional de España...— estaven sota un ferri control governamental. Però a Dinamarca, al Regne Unit i en altres democràcies, gent inquieta que sintonitzava amb els moviments antisistema va aprofitar aquest poderós mitjà de comunicació per emetre les seves reivindicacions, idees, música... i van crear les «ràdios pirates». Les més potents encara resultaven més pirates pel fet que funcionaven des d'un vaixell en alta mar, fora de l'abast de les autoritats.

Un belga inquiet i visionari, Sylvain Tack, nascut el 1934 a Flandes, havia adquirit un vaixell amb un historial rocambolesc de naufragis, reparacions i canvis de nom. Rebatejat finalment amb el nom de *Mi Amigo*, hi emetia Radio Caroline, amb gran èxit entre els oients holandesos i belgues. Tot allò era seguit amb molt d'interès per les empreses discogràfiques i per d'altres que hi anunciaven els seus productes. Eren un negoci prometedori.

Però les persecucions administratives no van trigar a aparèixer, i Tack va veure que la Costa Brava —i en concret Platja d'Aro—, que aleshores

començava a ser una destinació popular i coneguda a fora, podia ser el refugi ideal per gravar els programes, atès que la legislació espanyola d'aquells anys ofería un cert buit legal. A més, el règim no veia gens malament qualsevol iniciativa que promogués el turisme. Un concurs en què podien participar parelles acabades de casar, *El amor se cita en Playa de Aro*, va trobar en Radio Mi Amigo la difusió ideal, fins al punt que l'any 1975 va arribar als deu mil participants, que hi enviaven sol·licituds des de tot Europa. I així van arribar els anys daurats d'aquella experiència. L'equip de discjòqueis i locutors de l'emissora —molts dels quals, posteriorment, van ser populars radiofonistes als Països Baixos— gravava la programació a Platja d'Aro i l'enviava al *Mi Amigo*, que l'emetia des del mar del Nord.

Tota aquesta història ha estat aplegada en aquest llibre per Joan Perich, director de Ràdio Platja d'Aro des de 1996. Però el seu treball —en el to distès i dinàmic d'un professional del micròfon— no recull només la biografia de Sylvain Tack, ni la trajectòria del seu equip de tècnics i locutors, ni les vicissituds de l'emissora *offshore* més important d'Europa en els anys setanta. És, a més, un homenatge a la vila de Platja d'Aro i a la gent, forastera i local, que en va fer un dels pols

PERICH, Joan. *Radio Mi Amigo. El somni de Sylvain Tack*. Ajuntament de Castell-Platja d'Aro, 2019. 243 p.

turístics i de lleure més importants del Mediterrani. El llibre, guanyador de la sisena edició del Premi Jordi Comas de Recerca Local que atorga l'Ajuntament de Castell-Platja d'Aro, conté abundant material gràfic de l'època, que el converteix en una petita exposició, en un exemple de treball ben fet que no s'atura en la nostàlgia. Aporta, a més, la relació rigorosa d'uns fets, circumstàncies, dades sociopolítiques i culturals inèdites o, en tot cas, molt poc conegudes d'una època en què semblava que tot havia de canviar.

Unes víctimes ben familiars

Text > **JOSEP MIR**

El títol del nou llibre de relats del periodista Àlex Hernández ja ens indica que no serà una lectura lleugera i intranscendent per distreure'ns en les estones mortes del transport públic o d'una sala d'espera. Sí que és un llibre no gaire llarg, amb quinze relats breus pensats per a un consum pausat, en dosis individuals.

Em costa anomenar *contes* aquestes quinze històries, més properes a la crònica que a la ficció literària, que l'autor exposa amb un to molt precís que,

d'una banda, no arriba a ser fred, i de l'altra, evita caure en el subratllat o el sentimentalisme, a força de mantenir el control sobre quina quantitat de material, en forma de frases i paràgrafs, li cal per explicar cadascuna de les històries.

Els mastegadors del títol són les víctimes de «la penúltima crisi» —com l'anomena l'autor—, la que va fer explotar el munt de bombolles que s'havien inflat a principis del segle XXI. Mentre llegim aquestes quinze cròniques de vides i projectes estroncats, ens envaeix

una sensació incòmoda de familiaritat. Potser pensarem que els perfils d'aquestes víctimes són una mica això: perfils, estereotips, però una lectura honesta de les seves trajectòries també ens farà pensar «et conec».

Àlex Hernández ja va demostrar amb un altre recull, *Ras i curt* (Editorial Neurosi, 2013), que és un bon narrador d'històries i que domina el petit format. No li cal adornar els relats per crear uns personatges creïbles que se'ns materialitzen a cada pàgina, ni pretén manipu-

La llum que filtra la matèria

Text > LLUÍS LUCERO COMAS

Els mots que serveixen de títol són del poema «A contracorrent», del llibre *A cor què vols* (2014) d'Adriana Bàrcia. És un poema dedicat al seu fill Marcel, com també ho és «L'arnès del cavaller», inclòs a la primera secció d'aquests *Efluvis domèstics*. Els he triat perquè els trobo un resum prou encertat del procediment de tot creador amb el seu material: dotar de forma artística —inclosa o exclosa pel «cànon» o «l'acadèmia»— la matèria primera —les experiències diverses per les quals tots passem.

Els vint-i-vuit poemes d'extensió variable del llibre s'organitzen en quatre seccions: les tres primeres, de nou poemes; la darrera, d'un únic poema llarg. Totes les seccions tenen títol i van precedides per textos d'altri: els de les dues primeres («Obre la boca sota l'aigua» i «No és NO») els signen les inicials A. B., que tant podrien correspondre a l'autora del llibre com a Aurora Bertrana, l'escriptora en què s'ha centrat bona part de l'obra de recerca filològica d'Adriana Bàrcia (ha estat la responsable de l'edició de les seves conferències: *Avui us parlaré*, 2019); el de la tercera secció («No tinc previst morir-me») pertany a John Lennon, i el de la quarta («Vesteix-te com quan vas néixer»), a Erica Jong. A més d'aquests, també apareixen en el llibre altres noms de referència, bé dels autors de les citacions literàries que

encapçalen alguns poemes, bé els dedicataris d'altres: Virginia Woolf, Marguerite Duras, Maria-Mercè Marçal, Manuel de Pedrolo i Ovidi Montllor o Anne Sexton i Dorothy Parker.

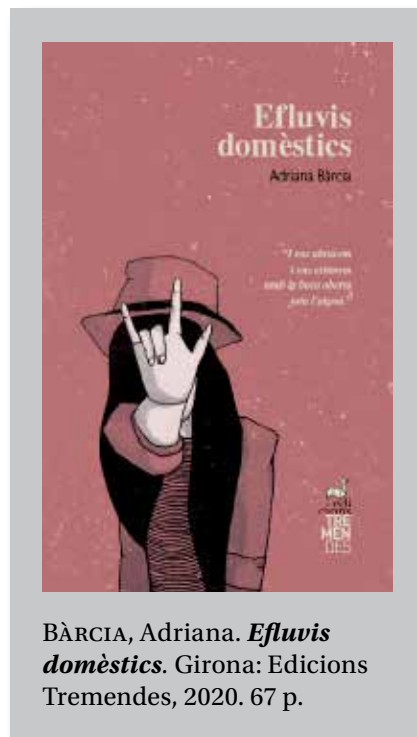
Els poemes són «efluvis» —descàrregues, emissions, emanacions íntimes— car semblen sorgits espontàniament del seu pensament compromès (és el que l'autora ha pretès i aconseguit amb una acurada elaboració dels textos), i són també «domèstics», ja que parlen de les diverses quotidianitats en què viuen o a què estan sotmeses les dones —i també, a voltes, els homes. Transitem entre l'abrandament o la contenció del discurs de reivindicació feminista, la descripció de moments íntims de parella, família o condició, i la reflexió sobre l'acte creatiu com a espai farcit d'incerteses i de possibilitats. I sempre amb la confiança que no hi ha cap risc d'ensopegar en el trajecte gràcies a la solidesa i la consistència d'una llengua que sap recórrer amb seguretat el camí alegre del joc lingüístic, de la rima espontània i un punt jocosa; l'austeritat de la contenció, i la llegibilitat de l'asèpsia descriptiva —sempre, o gairebé sempre, sota l'ombra protectora d'una lúcida ironia.

Sigui quin sigui el tipus de lector que s'apropi a aquest llibre i s'hi endinsi, estic convençut que en sortirà satisfet: si s'ha deixat portar per la seva aparença

lar-nos sentimentalment. I està bé que defugui el bàlsam, ara tan de moda, del lema «Tot anirà bé», no perquè ens vulgui infondre pessimisme, sinó perquè les coses són com són i ell només vol explicar-les, sense edulcorants que hi restin dignitat.

El fet que aquest llibre sortís publicat pocs dies abans de l'esclat d'una pandèmia mundial li afegeix una actualitat que l'autor segurament s'hauria volgut estalviar, però també en reforça l'efectivitat i el valor com a testimoni d'una

època en què conquestes socials, drets i valors que semblaven immutables es van fondre en l'aire. No és ben bé una lectura recomanable per a qui vulgui alleujar maldecaps, angoixes i altres fruits de la incertesa del present i el futur immediat, és clar, però sense negar cap legitimitat a la cerca de l'escapisme a l'hora de consumir ficcions o cultura, les històries d'aquests mastegadors de cendra i de tots els altres amb qui compartim els nostres dies es mereixen que algú les expliqui.

BÀRCIA, Adriana. *Efluvis domèstics*. Girona: Edicions Tremendes, 2020. 67 p.

trencadora (com el dibuix de Clara Gisbert que domina la portada), s'adonarà que aquest trencament va més enllà d'un maquillatge estrident i efectista; si l'ha convençut l'accessibilitat als poemes que insinua el títol, veurà que aquesta senzillesa és només aparent, que a sota hi ha complexitat i profunditat de pensament. I haurà valgut la pena.

HERNÁNDEZ, Àlex. *Els mastegadors de cendra*. Girona: Curbet Edicions, 2020. 109 p.